

νόμος παρεχόμενος τὰς ἐκ τῶν τῶν ἀλλοτρίων ἐπιτείνειν εἰδὲν, longa oratione leges allegabant, quæ nemini quenquam indemnatum occidere permittebant. Quam quidem consuetudinem ab Hebræis extra omne dubium habebant; quibus hac de re ita diserte Deus præcepit: Non morietur homicida, nisi postquam in judicio causa ejus cognita fuerit: quod etiam magno animorum consensu Doctorissimi Rabb: asserunt. Neque enim Lex divina, neque leges Magistrorum ulla ratione nisi ad conservandam vitam aut pudicitiam vel bona concessere quenquam inauditum indemnatumve interficere, adeo hac in re severa, ut vel solum hoc argumentum retundendæ Synedrii malitiæ atque nequitiae sufficere existimarit Princeps Judæorum Nicodemus, cum pro benedicto Messia coram Synedrio diceret. Judicia varia fuisse apud Hebræos jam vulgo notum est. Neque tamen illud, quod trium virorum erat collegium, sed majora, ea nempe, quæ viginti tribus Judicibus constabant, qualia in omnibus terræ Sanctæ majoribus urbibus Judæi non invita S. Scriptura fuisse tradunt, atque maximum illud κατ' ἐξοχήν Synedrium magnum dictum, in homicidarum causis judicandis occupabantur. Neque apud Romanos aliter: Antiquissimarum enim legum una ita habebat: *De capite civis nisi per maximum comitatum ne ferunto*: Quamvis & duumviris id negotium aliquando permissum fuisse ex lege, quæ Romuli esse dicitur, colligi possit: Ita illa: *Duumviri perduellionem judicent: Si a Duumviris provocarit, provocatione certato: Si vincent, caput obnubito, infelici arbore suspendito; verberato vel intra pomerium vel extra pomerium*. Quod & in causa Horatii juxta hanc legem regnante Tullo observatum fuisse traditur. Græcos maxime Atticos varia habuisse judicia constat, atque in illis quamvis non omnibus de cædibus judicia celebrata fuisse est manifestum. In Areopago primus Mars cædis causam dixit, unde & locus nomen suum sortitus esse dicitur; deinde Orestes, alii. In Prytaneo de ferro aliisque inanimatis cædem patrantibus judicium fiebat. In Delphinio ei causam suam orabant, qui jure se occidisse profiterentur. At in illo judicio, quod ἐν πικραδίᾳ vocabatur, maxime cædis causas agitatae fuisse, Pausania auctore didicimus.

Hi judices, re jam satis disceptata, si reus de voluntariæ cædis